Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra LANDSKAB

Citation: Claussen, Sophus: ”Sophus Claussens lyrik Bd. 4: Danske vers”, i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens lyrik Bd. 4: Danske vers*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen06val-shoot-idm140125920326880/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens lyrik Bd. 4: Danske vers

LANDSKAB

Paa de gamle, kendte Bakker har jeg gaaet,
dér hvor fordum det store Slag har staaet,
og hvor sidenefter Bondens Korn er saaet.
Det var her, jeg som yngre har tænkt mangen Drøm
der nu knapt har Værd mod et Hesteskosøm.
– Og jeg gemmer paa et Loft i en Kiste
nogle Vrag af de Drømme, jeg forliste.

*

Jeg har drømt som en ensom Imperator,
hvad der passed' for et Land mer nær Ækvator.
I mig selv jeg havde Sejren og Solen,
jeg mangled' kun Brodéringen paa Kjolen.
Og de blege Piger kom og lod sig fange
paa de grønneste solviltre Gange.
Jeg har drømt – blot jeg hørte Hestetrampen –
mig som Feltmarskal, der selv bestemmer Kampen.
Og jeg vidste, at hver Skanse straks var taget
den Dag, jeg gav Signalet til Slaget.
Jeg har rolig læst og meditert om Natten,
selv om Fjendens Kugler ramte mig i Hatten.
Jeg var visere end Nathan hos Lessing!
Jeg var Guld imellem alt det andet Messing.

. . . Ak hvor mange Timer dejligt man spilder
alene mellem Foraarsgræs og Kilder.
Langt fra Pøblen, som med dumme Næver trumfer,
har jeg nydt mine sødeste Triumfer.

Og en Dag var jeg listig som en Pave.
Men en Dag tog jeg Synderne i Ave.
Jeg har ejet al den Magt, som er i Verden,
og unge Kvinders Gunst . . . Det var en Gave.

*

Men Tiderne skifter. Der kommer en Dag,
da selv man skal ud og levere et Slag
og ikke blot spanke med Krudthorn ved Bælte
paa Marker, hvor andre er optraadt som Helte.
Da hjælper ej Fuglenes Kvidren i Vænget,
da gælder det brøsige: – Ud i Terrænet!
hvor Jorden fyger og Mudderet sprøjter,
og hvor man skal regne med Fald og med Højder.
Man snubler en Smule. Og hvis man falder,
er det sjelden mellem Liljekonvaller.

*

De har taget min Skov, hvor de mørke Fyrrer stod,
hvor den dristige Pige beundrede mit Mod,
og skønt hun altid skælvede for Snogene,
dog gav mig saa kække Kys i Krogene.
De har taget min Skovslugt fuld af Graner,
og min fine Dam med Andemad og Svaner,
og min Høj, hvorfra jeg skimted' fjorten Kirker
og otte Herreder samt nogle Birker –
mit skønne Land, hvor jeg var Fremtidsfændrik
i rødt Paastyr – og snart „den grønne Hendrik".

Min Skovslugt med dens Minder, ingen aner,
har de taget – mine grønne Silkefaner,
der stod i Kløften dybest og medsammensvor,
mens jeg paa Højden læste om den røverske Franz Moor,
den trodsige Lasalles -- eller krigede med Faust,
naar store, tunge Hærskyer jog hinanden tavst.

*